

З Е Н И Ц И Т Е

Джеймс Блекбъри

© Джеймс Блекбъри, автор, 2017 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2017 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2017 г.

ISBN 978-954-398-512-8

Роман

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“, 2017 г.

На Вяра, която вече ме чака ТАМ

*В началото бе Словото и
Словото беше у Бога. Словото беше Бог
и в него беше Животът...
Йоан 1:1-4*

УВОД

Жената с елегантния дамски костюм отново се показва на вратата.

Служебната ѝ усмивка беше същата, както преди половин час.

Двамата мъже се изправиха. Подаде им документите.

– Съжалявам – каза. – По-бързо нямаше как да стане.

– Няма проблем. – Високият мъж пое двата пропуска, като ѝ се усмихна ведро. Беше на около шейсет. Другият имаше несъразмерна глава с неприлично щръкнали уши, едва стигаше до раменете му и изглеждаше с няколко години по-млад.

– Оттук, по коридора вдясно.

– Ще се оправим. Идвал съм и друг път.

Жената ги проследи с отнесен поглед. Прокара длани по скъпото си бежово сако, пригласяйки една от онези несъществуващи гънки, които битуват в съзнанието само на силно суетните хора. После поклати неопределено глава и побърза да се скрие в приемната.

– Щом нас проверяват толкова щателно – промърмори намусено онзи с огромната глава, – какво остава за обикновените посетители?

– Тук няма обикновени посетители, майор Синдърс.

Клепоухия очевидно не беше мислил за това.

– Можеше поне без отпечатыците да минем.

– И без отпечатыци няма как. Има правила.

Дребният вече бе приел процедурата по допускането в сградата като унижение. Не спря да се заяжда.

– Пак че не ни прегледаха на голо. Тая мадама дали минава за лекар?

Той рядко проявяваше чувство за хумор. Полковник Хад Дъглас извърна глава и го изгледа с нескрита изненада.

– Още не знаеш къде се намираме – напомни му той.

– Така е. И къде се намираме?

– Не ти трябва да знаеш.

Вървяха по ярко осветен коридор. Всичко наоколо блестеше от чистота и действително напомняше на болнично заведение. Само дето не се забелязваше жива душа. Тук или изобщо няма персонал, помисли си дребният, или има някакво правило всички да си отспиват до обяд. Беше десет и половина!

Полковникът несъзнателно набра преднина, после се сети, че помощникът му накуцва с десния крак. Имаше някакъв недъг, в службата беше сравнително отскоро и не беше ставало дума за това.

– Нямаха ли под ръка някой, който да ни придружи?
– продължаваше да мрънка мъжът с кравешката глава и сакатия крайник.

– Тука нямат персонал в излишък, Синдърс!

– Забелязах – махна неопределено с ръка куцукащият, после побърза да направи две-три по-бързи крачки, за да се изравни с началството. Опита да се пошегува: – Да не сме в замъка на Дракула?

Високият не забавяше ход.

– Може и така да се каже.

Вляво и вдясно по коридора се низеха редица еднотипни врати. Абсолютно еднакви, изглеждаха като изработени по специална поръчка. Материалът беше фин, полупрозрачен, нещо като матирана пластмаса. Чисти, бели, без табелки или каквито и да било други отличителни знаци. Една от вратите се плъзна встрани, когато минаха покрай нея.

– Ей, я виж! – възкликна по детски майорът. – Пак коридор!

Полковникът се усмихна снизходително.

– В този вид учреждения е така – рече. – Коридор след коридор.

Минаха през още няколко матирани врати като тази, като всеки път поредната врата ги извеждаше към поредния коридор. Продължаваха да не срещат жив човек по пътя си.

– Няма ли други стаи?

Синдърс не преставаше с идиотските си въпроси. По природа си беше кисел, но сега започваше да става непоносимо раздразнителен. На всичко отгоре беше без униформа, а с този омачкан, несъразмерен за кльошавото му тяло костюм имаше вид на току-що излюпен от някоя боклукчийска кофа клошар. Още не беше забравил унижението при проверката на входа.

– Добре поне, че имат приемна, иначе къде щяхме да си събуваме чорапите? – допълни с язвителна ирония въпроса си той.

Този път полковникът се направи на разсеян. Почти бяха стигнали. Ако помощникът му не провлачваше крака си така, въпросите отдавна да бяха свършили.

Следващата врата не ги изведе към коридор. За майор Синдърс промяната на статуквото се оказа малък шок.

– Хайде, бе! – той закова крачка на прага на помещението. Действително изглеждаше изненадан. – Край на коридорите, а?

Намираха се в малко антре на болнична стая. Както и във всяка останала част на сградата, и тук не миришеше на карбол. Или на каквото и да било друг дезинфекциращ препарат. Струеше свежест и ухаеше приятно. Миризма на цъфнали теменужки. И тук нямаше прозорци. Но светлината в тази болнична стая очевидно беше подбирана умишлено, със сигурност за удобство на пациентите, беше оскъдна и имаше по-скоро млечносинкав, отколкото приглушен бял цвят. Наситеният виолетов полумрак караше всичко наоколо да изглежда нереално призрачно.

Полковник Дъглас направи няколко крачки навътре в помещението.

– Нищо няма да пипаш! – предупреди той, обръщайки глава към накуцващия след него мъж. – Стоим пет минути, и тръгваме. Просто искам да си наясно с това.

– Слушам, сър! – майорът бързо схващаше кога е време да превключи от цивилна фамилиарност към военен устав. После допълни стегнато: – Не бих си позволил да докосна нещо без ваше разрешение, полковник.

Хад долови, че отсреща не са го разбрали правилно.

– Искам да си наясно с това, което ще видиш, Синдърс! – натърти той на обръщението вместо пояснение. – Нищо повече.

Изразът прозвуча като предупреждение за предстояща заплаха. И си беше точно това.

Макар че всъщност нямаше предпоставки за каквото и да било безпокойство.

Стаята беше единична и в стандартното болнично легло лежеше пациент. Мъж. Обикновен индивид на преклонна възраст. Да кажем – старец. Хората, имали нещастieto да достигнат подобна възраст, си вървяха със стандартните болези. И този тук очевидно не правеше изключение. Ъгловато сбръчкано лице с неразпознаваеми черти, изпито по скулите. На места костта дори сякаш стърчеше. Бяла брада, без нито един черен косъм, отдавна небръсната и неподдържана. Няколко дълбоки бръчки по челото караха кожата там да изглежда силно релефна – с нещо наподобяваше на напукана след продължителна суша почва. По темето се забелязваше рехава косица, но някак на малки островчета, като при човек, страдащ от алопеция. Едната ръка беше извън завивката и от нея стърчеше игла. Банката с лекарството, глюкозата, обезболяващото, или каквото и друго да беше там, висеше на статив вдясно от леглото. Маркучето беше прозрачно и се виждаше как течността прокапва в малко резервоарче, преди да тръгне към вените на болния. Очите му бяха затворени.

– Можеш ли да предположиш възрастта му? – подхвърли, уж между другото, полковникът, правейки една

последна крачка към леглото на болния. Не опитваше да пази тишина. Очевидно беше наясно с обстоятелствата тук.

Майорът не очакваше въпроса. Отговорът обаче, така или иначе, не изглеждаше сложен. Стига да се допускаше някакво отклонение от две-три години.

– Към осемдесет – предположи с лека неувереност. – Или малко повече. Колко му остава?

– Не много. Според лекарите. И те не са съвсем наясно.

– В смисъл?

– Няма как да бъдат наясно.

– Няма как да бъдат наясно!? Не е ли малко непонятно като обяснение?

– Така е, Синдърс, непонятно е. И неразбираемо. Чувал ли си нещо за болестта на Даун Джонс.

– Дау Джоунс? – Клепоухия тръсна глава. – Това не беше ли някакъв борсов индекс?

– Чисто съвпадение. В медицинските среди е известен като синдрома на Даун. Впрочем индексът също е кръстен на човек. Дори на двама, доколкото ми е известно. Единият действително е с фамилията Джонс.

– Брокери?

– Чарлз Дау е бил редактор в някакъв вестник. Той е кръстникът. Впрочем в случая няма никакво значение.

– Сигурен ли си, че не са брокери?

– Нали ти казвам – няма никакво значение. Съвпадение, и толкоз! Макар че брокерството също е опасна болест.

– На мен ли го казваш. Преди година имах едни акции за няколкостотин...

– В случая говорим за чиста физиологична деформация, майор – прекъсна го грубо белокосият мъж. – Такава болест действително съществува. Болестта на Даун Джонс*. И е кръстена на откривателя си. Регистрирана е в медицинските каталози.

– Нека да позная. Не се среща често, нали?

* Името Даун Джонс е художествена измислица на автора.

– Така е. Не се среща често.

– И тоя нещастен дядка е имал изключително лошия шанс да я пипне?

Полковник Дъглас се замисли за секунда. После все пак реши да поясни.

– Болестта е свързана с ускорено деление на клетките. Или нещо подобно. Не съм специалист. Впрочем специалистите също не са съвсем наясно.

– Ускорено деление? Като при кучетата?

Високият мъж повдигна изненадано вежди.

– Виж ти...? – Никога не му бе хрумвало да мисли в този аспект. – Може и така да се каже... Да, да... Може и така да се каже.

– Една година за седем.

– При кучетата това е заложено генетично. При хората не е.

– Освен ако не боледуват от болестта на този Джоунс.

– На Джонс, все пак!

– Добре де. И какво следва от това?

– Погледни.

Полковникът протегна ръка към завивката, после внимателно я издърпа към края на леглото. Освободеното от чаршафа пространство откри голото тяло на стареца. Тънко маркуче водеше към катетър, скрит някъде под леглото.

И без призрачната светлина наоколо гледката пак щеше да бъде впечатляващо плашеща. Хад Дъглас предварително бе наясно с картинката, затова отстъпи предпазливо назад. Майорът обаче не бе в състояние да помръдне и на инч.

По съсухреното старческо тяло нямаше никакви дрихи и това, което се виждаше, бе нещо като кожа и кости, набързо нахвърляни в полупрозрачен чувал от пергаментова хартия. При това в някакво странно насипно състояние. Концлагерист, прекарал последните дни от живота си в Дахау, би изглеждал в значително по-приемлив за страничен наблюдател външен вид. Протритата, излиняла до прозрачност кожа на тялото, придобила същия землистосив цвят като този на лицето, бе обвила изпъкналите ребра като в парче пожълтял вестник. Крайниците стър-

чаха неестествено и изглеждаха като че отделени от тялото. Сякаш съществуваха самостоятелно, сами за себе си. Нямаше вени, сухожилия, мускули, плът. Купчинка кожа и безформени кокали, един неподвижно застинал артефакт, парализиран откъм движение, отдавна предаден във владение на вечността. Единствено слабото повдигане в областта на гърдите напомняше, че това тук е живо същество, което още проявява съпротива към неизбежното преселение в небитието.

– Искам да чуеш нещо, Синдърс. – Тонът на полковника накара майора да наостри слух. – Този старец, ей така, както го виждаш, е точно на двайсет и седем години.

Полковникът поднесе новината с подчертано равнодушие. Замълча деликатно, а после дочака и момента прогнозираното недоумение да се появи върху лицето на помощника му.

– Навършил ги е миналия месец.

Майорът запази минута мълчание. Като на погребение.

– Да не би да искаше да кажеш седемдесет и две? – опита все пак да се пребори с изумлението си, като все още продължаваше да проявява недоверие към слуха си.

– Не, Синдърс. Казах двайсет и седем. Двайсет и седем!

– Коварна болест, няма що – произнесе след пауза кучият мъж, но по отнесения му вид личеше, че още не е преглътнал стреса. – Седем за една, това не е много справедливо, нали?

– При кучетата е справедливо. Щом Господ го е наредил. При хората не е. Въпросът е, че тук имаме прецедент. Впрочем говори ли ти нещо името Стивън Паркър?

Дребният мъж се замисли продължително.

– Сложни въпроси задаваш – рече. После се почеса по кравешката глава. – Тоя не изглежда да е вестникар, нали?

– Стивън Паркър! Господи, Синдърс! Не гледаш ли телевизия?

– Влиза ли в служебните ми задължения да го знам? – обиди се помощникът.

– Ти сигурно си единственият американец, който не се интересува от американски футбол – въздъхна отчаяно полковникът. После хвана майора за раменете и без да обръща внимание на обстановката в стаята, го обърна грубо към себе си. – Я опитай да си напрегнеш малко мозъка! „Янките“ от Сиатъл. Хайде, Синдърс! Няма как да не ти се е случвало да чуеш за тях поне веднъж през последната година.

Майорът отстъпи крачка назад. Внезапно се сети.

– „Янките“ от Сиатъл! А, да! – Изглеждаше искрено зарадван. – Четох нещо наскоро. Да не би да е онзи куотър-бег, когото бяха отвели преди време и за когото искаха огромен откуп. Или греша?

– Преди месец. Точно след рождения му ден.

– Сетих се. Беше навършил двацет и седем.

Внезапно някаква безумна мисъл нахлу в главата му.

– Двацет и седем! Чакай, чакай! Да не би да искаш да кажеш...?

Полковникът го дари с една от редките си усмивки.

– Ще кажа само, че понякога наистина ме изумяваш с прозорливостта си. Точно това искам да кажа, да!

Той преглътна шумно, бавно обиколи банката с капещата по прозрачното маркуче течност и застана от другата страна на леглото.

– Чуй сега, ще го кажа бавно! – рече. – И ще го кажа много отчетливо.

После направи изразителен жест с ръка.

– Ето тук, Синдърс... На това легло тук пред нас... Пред теб и пред мен... Съвсем спокойно и... Как да се изразя... без видими тревоги за нашето поразколебано психическо състояние, предвид стеклите се обстоятелства...

Клепоухият изглеждаше хипнотизиран.

– Лежи...

Белокосият мъж направи кратка преднамерена пауза.

– Кой, Синдърс?

Отново пауза. Крещяща пауза без отговор.

– Той, Синдърс! Самият той! Стивън Паркър!

Майорът гледаше с опулени от изумление очи, после

зададе следващия си въпрос, колкото да избегне още една конфузна пауза.

– Откъде си сигурен?

– Господи, откъде съм бил сигурен! Сигурен съм. Има специалисти.

– Специалисти под път и над път! – ядоса се на някаква своя мисъл niskият мъж, като продължаваше да не откъсва очи от хербаризирания човешки индивид пред себе си. – Специалистите от полицията например твърдят, че е отвлечен и че се преговаря за откуп.

– Да си чувал нещо за ДЕ-ЕН-КА?

Беше повече от елементарно. Можеше да се досети и сам. Синдърс изглеждаше тотално объркан. Трябваше да мине поне още минута, преди да е в състояние да продължи с въпросите.

– Полковник, хайде да поразсъждаваме малко на глас! – предложи той. – Става ли?

Голото тяло на стареца хипнотизираше с незащитността си. Хад Дъглас така и не се сещаше да го покрие с чаршафа.

– Като начало уточняваме със сигурност, че това тук е Стивън Паркър. Нали?

– Така е – окуражи го с втора усмивка високият мъж. – Това тук е Стивън Паркър.

– Онзи, който миналия месец е навършил дваисет и седем години и който през същия този месец е играл с „Янките“ плейофи за влизане във финала.

– Абсолютно вярна информация, Синдърс. Браво!

– При това, както истерично писа пресата, нанизвайки три впечатляващи тъгдауна на противника. Точно ли се изразявам?

– Това е толкова точно, колкото и фактът, че ние двамата с теб сега стоим пред смъртното легло на този изключителен атлет.

– Медийната информация за отвличането и откупа е обичайният камуфлаж, нали?

– Няма как да отрека, че те бива и във военните термини.

– И доколкото разбирам – продължаваше настървено да изяснява ситуацията помощникът, – неприятностите идват оттам, че болестта на този Даун Джоунс, или там както се казва, мутира в прецедент. И тук ли съм прав?

– Да кажем... донякъде.

– Тоест развива се по-бързо от обичайното.

Полковникът се почеса притеснено по носа.

– И да, и не – измърмори неопределено. – Всъщност дори не съм сигурен дали ще мога да ти го обясня достатъчно смислено. Проблемът е, че получилият се прецедент е отатък медицината.

– Оттатък медицината?! – не разбра майорът. – В химията...? Или в биологията...? ... или къде?

– В смисъл, че... как да го кажа? Не е никъде...

– Не е никъде ли? Винаги ли така си падате по точните формулировки, полковник!

– Виж, Синдърс, няма как да се изразя по-разбираемо. Кое то пък е по-лошо от всичко.

– Пак май не схващам, сър. По-лошо от кое?

– Да си чувал нещо за ЗЕНИЦИТЕ?